

Rozhodovací orgán: Nejvyšší správní soud (NSS)
Žalobce (žadatel o azyl): M. S.
Žalovaný: Ministerstvo vnitra ČR
Věc (název rozsudku): *M. S. proti Ministerstvu vnitra ČR*
Země původu žadatele: Bulharsko
Datum rozhodnutí: 26.02.2004
Číslo jednací: 5 Azs 45/2003-39
Publikováno: Sbírka rozhodnutí NSS, č. 7/2005, rozhodnutí č. 592, str. 625–628
Právní věta (ve Sbírce NSS): „Ze skutečnosti, že při nelegální činnosti se žadatel o azyl dostal do styku s muslimskými skupinami a sám je ateistou, nelze bez dalšího dovozovat pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to ani když se žadatel nyní takovýchto skupin obává proto, že by se mu mohly mstit z příčin, jejichž původ leží právě ve spolupráci při nezákonných obchodech.“

Komentář [DK1]: Generováno automaticky.

Komentář [DK2]: V drtivé většině se jedná o zemi, jejíž státní občanství žadatel má. Pokud má žadatel o azyl více státních občanství, uveďte prosím všechny relevantní země.

Hathawayovo číslování:

- 4.5.1 Původci pronásledování**
Klíčová slova: Nestátní původci pronásledování
- 5.0 Nexus s jedním nebo více důvody pronásledování**
Klíčová slova: Nexus s důvody pronásledování
- 5.3 Náboženství**
Klíčová slova: Ateismus
- 5.6.1 Trestní řízení: trestní stíhání nebo pronásledování?**
Klíčová slova: Obecné trestné činy

Ustanovení zákona o azylu: §12 písm. b)
Shrnutí judikátu: Stěžovatel původem z Bulharska (bez vyznání) tvrdí, že jej pronásledují muslimské skupiny zabývající se závažnou trestnou činností a usilují o jeho život, neboť je nevěřícím (ateistou), přičemž bulharské státní orgány mu nedokázaly poskytnout adekvátní ochranu. Stěžovatel však byl s těmito muslimskými skupinami zapleten do pašování zboží a chybí kauzální nexus mezi pronásledováním a důvody uvedenými v ŽÚ1951.

Další informace: Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatel se k žádné víře nehlásí a pokud se shodou okolností při pokusu vyvést věci nelegálně do ciziny dostává do kontaktu právě se skupinami, jejichž příslušníci jsou muslimové, není žádný důvod z toho bez dalšího činit závěr o jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

(důraz v textu doplněn autorem)

Ministerstvo vnitra dne 19. 11. 2001 neudělilo žalobci azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a současně rozhodlo, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Své rozhodnutí odůvodnilo tím, že stěžovatel měl potíže s osobní bezpečností, jež ovšem nelze vyhodnotit jako znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 2. 2003 zamítl žalobcův rozklad a zároveň potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 10. 2003 zamítl správní žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, opíraje se přitom o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že **měl důvodné obavy z příslušníků náboženských (muslimských) skupin, zabývajících se i závažnou trestnou činností, které jej pronásledovaly a které usilovaly o jeho život. Bulharské státní orgány mu nedokázaly poskytnout adekvátní ochranu, byl bezprostředně vystaven ohrožení života, a proto byl nucen uprchnout ze své vlasti.**

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel žádal o azyl z bezpečnostních důvodů. Byl zadržen na hraničním přechodu do Rumunska, neboť neměl celní doklady k 1500 ks kompaktních disků, které měl podle dohody s jedním pánem převézt do Rumunska. Zboží bylo zabaveno a stěžovatel musel zaplatit pokutu 300 DM. Pašování zboží pro něj bylo jedinou možností, jak vydělat peníze. Člověk, od kterého práci dostal, mu nevěřil, i když měl stěžovatel doklad o zabavení zboží od celníků, a chtěl po něm finanční náhradu za zboží ve výši 3 500 USD. Když se stěžovateli nepodařilo peníze sehnat, byl surově zbit dvěma jeho společníky; na policii se neobrátil, rozhodl se odjet co nejdále, a to do České republiky, kam nepotřeboval vízum. Jeho pronásledovatelé se po něm stále ptají. Bulharsko opustil z důvodu obavy z fyzického napadení. Má obavy, že kdyby se do Bulharska vrátil, byl by opět zastrašován a také surově bit. O tom, že by se v této souvislosti měl pohybovat v prostředí, které by jej ohrožovalo z náboženských důvodů nebo z příslušnosti k určité národnosti, a že se dostal do kontaktu s muslimskými skupinami, se nezmiňoval, a to ani při podání rozkladu ze dne 22. 1. 2001 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra. Stěžovatel při pohovoru také uvedl, že je bez vyznání.

Nejvyšší správní soud v Brně kasační stížnost rozsudkem ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 45/2003-39 jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně:

....

Především je třeba zdůraznit, že důvod, který uvádí stěžovatel v podané kasační stížnosti, staví na skutečnostech, které nebyly v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel zcela pomíjí důvody, které prve sdělil a na nichž setrval v průběhu celého dosavadního řízení, totiž že má problémy s násilnickými skupinami; ovšem důvod, pro něž se tak děje, a to nezdařený pokus vyvézt tajně zboží do ciziny, zcela v kasační stížnosti zastírá. Zmínka o muslimských skupinách, které se údajně zabývají i závažnou trestnou činností, je jistě vhodným tématem nadneseným k tomu, aby soud zbystřil pozornost, ovšem nikoliv bezúčelně soud uvádí fakt, že **stěžovatel se k žádné víře nehlásí a pokud se shodou okolností při pokusu vyvést věci nelegálně do ciziny dostává do kontaktu právě se skupinami, jejichž příslušníci jsou muslimové, není žádný důvod z toho bez dalšího činit závěr o jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.**

....